

Konti, som kunde tilfredsstille Artilleriets Krav, efterhaanden som Fæstningen er bleven udbildet — det kan ikke nægtes, men dette er ikke sket paa Fodfolkets Beføstning, men ved særskilte dertil forlangte Bevillinger, som ganske vist ikke ere vedtagne i dette Ting, men som man var nødt til at tage ad provisorisk Vej. De Krav, som Fodfolkets Udvikling har stillet, er voksede i ganske overordentlig Grad i de senere Aar, og det ærede Medlem maa indrømme mig, at det er noget, jeg netop har lagt særdeles megen Vægt paa under Forhandlingerne i dette Ting. Det kneb i flere Aar, det varede flere Aar, inden man fik Bevillinger til de ny Haandstykkevaaben, til Krudt o. s. fr., men efterhaanden lykkes det. Men der er ikke Spor af Tilbøjelighed til at tage noget deraf og anvende det til Artilleriet; det, man vilde anvende dertil, er taget paa særlige Konti. Der har altsaa ikke været nogen Grund for den ærede Ordfører til at tro, at det vilde være naturligt at antage, at Krigsministeriet vilde gaa den Vej. Det ærede Medlem nævnte Seletøj og Projektiler, og sagde, at det var mærkeligt, at man netop gerne vilde spare noget paa Beløbet til Seletøj. Nej, vor Seletøjsbeholdning er netop den, der trænger til Udvikling, men vi ville nødig komme med for store Forlangender paa § 26 dertil, og derfor ønske vi netop at spare paa andre Konti. Jeg nævner det kun, fordi det ærede Medlem mistenker os for at ville knibe paa Seletøjet og bruge det til Krudt og Kugler paa andre Konti. Det er ikke Tilfældet.

Korsgaard: Fra et almindeligt Standpunkt er det tilfredsstillende at høre, at den højtærede Krigsminister kan uddanne Sygeplejere uden han har den Bevilling, her ligger for, men konstitutionelt og finansielt er det mindre heldigt, at den højtærede Krigsminister for at fyldestgøre Formaal, som han erkender for rigtige, skal gnave sig ind paa andre Konti og bruge Penge, som egentlig ere bestemte til andre Ting. Men i og for sig bør man ikke undre sig videre over det, vi ere vantede til under Krigsministeriet at finde den mest uindskrænkede Myndighed over Statsmidlerne, og at der overhovedet ikke der tages Hensyn til, hvad Rigsdagen mener om den Ting. Jeg ser ikke nogen Grund til at gøre store Ophævelser over, at det gaar med disse statskæls 1,200 Kr. og den Tjeneste, der skal gøres for dem, paa samme Maade som med alt det andet. — Den højtærede Krigsminister mente med Hensyn til Forbindelsen mellem Landsdelene, at jeg blot kunde have

set i Anmærkningerne for at faa Svar paa mit Spørgsmaal derom. Jeg skal sige til den højtærede Minister, at jeg ikke har været uopmærksom i saa Henseende, og jeg har nok set, at denne Bevilling foreløbig er begrænset til omtrent det dobbelte, der ligger for her i Aar. Men den Erfaring, vi ellers have om Krigsministerens Løfter eller Udsagn med Hensyn til hans Fæstning lod den Slags Historier, gør, at man er noget mistænksom over for den ærede Minister. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel, som er ret slaaende. Det hørte med til Fæstningen nord for Kjøbenhavn, at der ikke maatte ryddes en væsentlig Del af Kjøbenhavnernes Glæde og Stoltthed, nemlig Dyrehaven, og der begyndte den ærede Minister og hans sagkyndige, der skrive i „Bort Forsvar“, i Bjæcer og paa anden Maade, med omtrent at benægte, at der skulde ryddes noget. Men da de ikke helt kunde benægte det, saa sagde de omsider, og jeg tror, det var den ærede Minister selv, der brugte det Udtryk, at det var bare „et Par Trær“, der skulde fældes. Men efterhaanden som Sagen er rykket frem, har det vist sig, at det ikke var et Par Trær, der var Tale om, ikke 100 eller 1,000 Trær, men en stor Del af derne Skov, det vil sige, de fælde den ikke i Fredstid, men de forberede sig paa en Gang at kunne lægge deres DYNAMITPØLSER eller hvad det er for Sager, de har, maatte Sardiniaaaser under Træerne for at sprænge disse i Luften. Naar vi saaledes have Erfaring for, hvorledes den ærede Minister kan, om jeg saa maa sige, mastere sine Batterier og paa en Maade fordølge sine Hensigter, og hvorledes han under forholdsvist fredelige Forstyringer udføre temmelig store krigeriske Ting, saa har man Grund til at spørge, om det, som den ærede Minister skriver i sin Anmærkning, ogsaa virkelig er det sidste, om vi dermed ere færdige. Hvad Kjøbenhavns Beføstning angaar glæder det mig at høre af den ærede Minister, at naar vi se bort fra Amager, ere vi færdige med Fæstningen omkring Kjøbenhavn for de første 20—30—50 Aar. Jeg kunde ønske, at den ærede Minister havde kunnet sætte en noget bestemtere Tidsfrist, men maaste er det ikke muligt over for Udviklingen i Militærvæsenet, eller maaste er det af politiske Grunde hensigtsmæssigt for den ærede Minister at holde sig en Uvej aaben til at kunne begynde igen. Den korteste Frist var jo imidlertid 20 Aar; altsaa i 20 Aar have vi Fred for at lade Pengene rulle den Vej — undtagen paa Amager; der er noget tilbage endnu, og det have vi altsaa til gode. Med Hensyn til Kanalen maa jeg sige den ærede